



ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR. 421
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 24.01.2011

CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE - DIANA MAGDALENA BULANCEA
GREFIER - GRIGORE DICULESCU

Pe rol se află pronunțarea asupra excepțiilor inadmisibilității acțiunii în constatare, invocată de pârât prin întâmpinare și a inadmisibilității cererii de chemare în garanție, invocată de către chematul în garanție, în cadrul acțiunii în contencios administrativ formulată de *reclamantul* CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII, în contradictoriu cu *pârâtul* ȚELU ADRIAN și *chematul în garanție* SERVICIUL DE INFORMAȚII EXTERNE având ca obiect „*acțiune în constatare*”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 17.01.2011, susținerile părților fiind consemnate în ședința publică de la acea dată, parte integrantă a prezentei sentințe, când Curtea, pentru a da posibilitatea reclamantului să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 24.01.2011, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București Secția a VIII-a Contencios Administrativ la data de 05.11.2009 sub nr. 10386/2/2009 *reclamantul* CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII a solicitat instanței, în contradictoriu cu *pârâtul* ȚELU ADRIAN, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate existența calității de lucrător al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul ȚELU ADRIAN, născut la data de 15.12.1947, în Segarcea Vale, județul Teleorman, fiul lui Zaharia și Elena, domiciliat în municipiul București, ~~_____~~ Sector 5.

În motivarea acțiunii s-a arătat că, urmare a sesizării nr. P 2389/24.10.2005, adresată C.N.S.A.S. de către Consiliul Superior al Magistraturii, s-a inițiat verificarea, sub aspectul apartenenței sau colaborării cu organele represive ale fostului regim, în ceea ce îl privește pe pârâtul ȚELU Adrian, care ocupa, la momentul formulării sesizării, funcția de consilier juridic asimilat magistraților în cadrul Consiliul Superior al Magistraturii. Ținând seama de prevederile art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, se observă că sesizarea are caracter legal.

Anterior acestei sesizări, prin Decizia nr. 27/30.10.2001, Colegiul C.N.S.A.S. a stabilit, în absența oricăror documente sau dosare referitoare la activitatea de ofițer de Securitate a pârâtului TELU Adrian, că acesta „nu a desfășurat activități de politie politică”.

Ulterior Deciziei nr. 27/30.10.2001, C.N.S.A.S. a preluat și apoi procesat noi materiale arhivistice, din cuprinsul cărora a reieșit că, în perioada 1980-1989, pârâtul a deținut atât calitatea de Secretar I în cadrul Ambasadei Române de la Paris, cât și - sub

acoperirea diplomatică - pe cea de ofițer al fostei Securități în cadrul U.M.0225 (subunitate a Centrului de Informații Externe).

Astfel, situația prezentată se încadrează în ipoteza art. 32 al O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008. Potrivit acestei prevederi, în cazul descoperirii de materiale sau informații noi și neprocesate cu privire la calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, în legătură cu o persoană pentru care fusese emisă, anterior, o decizie de neapartenență și necolaborare cu Securitatea, dacă persoana face parte din categoriile persoanelor verificate din oficiu, C.N.S.A.S. inițiază și aplică, în mod corespunzător, procedura prevăzută de ordonanța de urgență.

Or, se observă faptul că, în primul rând, exact ca în situația stipulată de prevederea amintită, ulterior emiterii unei decizii de neapartenență și necolaborare cu Securitatea, în bazele de date ale Consiliului a fost înregistrată existența materialului care demonstrează apartenența pârâtului la fosta Securitate.

În al doilea rând, la fel ca și în ipoteza art. 32, pârâtul ȚELU Adrian face parte din categoriile persoanelor verificate din oficiu de către C.N.S.A.S. .

Aceste categorii sunt atât cele menționate în cuprinsul O.U.G. nr. 24/2008, cât și, în egală măsură, cele a căror verificare este impusă (și nu doar permisă) de alte acte normative. Dintr-o astfel de categorie, menționată expres în cuprinsul unei alte norme decât O,UG. nr. 24/2008, face parte și pârâtul.

Astfel, prevederile imperative ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 arată că, judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, personalul de specialitate juridică asimilat magistraților (categoria în care se regăsește pârâtul, n. n.) și personalul auxiliar de specialitate sunt obligați să facă o declarație autentică, pe propria răspundere potrivit legii penale, privind apartenența sau neapartenența ca agent sau colaborator al organelor de securitate, ca poliție politică".

Potrivit alineatului următor, "Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică declarațiile prevăzute la alin. (1). Rezultatele verificărilor se atașează la dosarul profesional" .

Din lectura celor două alineate citate se desprinde existența a trei categorii de obligații.

În primul rând, obligația de a completa declarațiile, pentru cei care se regăsesc într-una din categoriile menționate.

În al doilea rând, obligația instituției în cadrul la care sunt depuse declarațiile de a le transmite către C.N.S.A.S. .

În ultimul rând, obligația C.N.S.A.S. de a le verifica pe toate aceste persoane.

În consecință, nu poate fi vorba despre o verificare la cerere, ce ar fi depins de o manifestare de voință din partea unui terț, care ar fi putut alege numai anumite persoane din respectivele categorii. Obligația verificării există, ope legis, în legătură cu toate categoriile mai sus menționate.

Din acest motiv, sesizarea primită de la Consiliul Superior al Magistraturii reprezintă simpla comunicare a listei persoanelor în legătură cu care există obligația de verificare, tot astfel cum, în condițiile art. 5 alin. 4 din O,U.G. nr. 24/2008, autoritățile la care se depun declarațiile celor care ocupă una din funcțiile prevăzute de art. 3 lit. b)-h1) - verificabile, de asemenea, din oficiu, conform art. 5 alin. 1) - sunt obligate să trimită C.N.S.A.S. lista celor care ocupă respectivele funcții.

Nici în speță, nici în cazul categoriilor enumerate de art. 3 lit. bl-h¹) din O.U.G. nr. 24/2008, existența unei comunicări a listei persoanelor ce trebuie verificate din oficiu nu poate fi confundată cu o cerere de verificare și, cu atât mai puțin, nu duce la includerea categoriilor enumerate în rândul celor verificabile exclusiv la cerere. Și într-un caz, și în celălalt, persoanele ce ocupă funcțiile respective se verifică din oficiu.

Prin urmare, fiind îndeplinite cele două condiții puse de art. 32 al O.U.G. nr. 24/2008 pentru reluarea procedurii de verificare (existența materialului nou și neprocesat și verificarea din oficiu), în speță se impunea urmarea procedurii prevăzute de art. 6-12 din Ordonanța de Urgență amintită anterior.

De asemenea, este evident că, ținând cont și de prevederile art. 33 alin. 1 din O.U.G. nr. 24/2008, potrivit căruia verificările aflate în curs la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență continuă potrivit noii proceduri - deși art. 6 din Legea nr. 303/2004 face trimitere la prevederile vechii Legi nr. 187/1999 și folosește terminologia acesteia - verificările continuă potrivit prevederilor normei în vigoare.

Referitor la dovedirea existenței calității de lucrător al Securității în ceea ce îl privește pe pârât se observă atât îndeplinirea ambelor condiții puse de prevederile art. 2 lit. a)

Astfel, este îndeplinită prima condiție pusă de această prevedere, în sensul că acesta a avut calitatea de angajat al Securității, având gradul de maior în cadrul U.M, 0225 (subunitate a Centrului de Informații Externe). Așa cum reiese din conținutul materialelor existente în dosarul cu cota SIE 44806 (cota C.N.S.A.S.), pârâtul ȚELU Adrian a fost ofițer de Securitate sub acoperire diplomatică. Dosarul organizatoric al cărui titular este domnia sa descrie amănunțit activitatea acestuia de ofițer acoperit la Ambasada Română din Paris, în cadrul căreia a ocupat funcția de Secretar 1. Potrivit aceluiași documente, numele de serviciu al pârâtului ȚELU erau "ȚINTEA ADRIAN" și "MARIAN", iar ordinele de misiune, notele de analiză, evaluări le superiori lor, precum și rapoartele întocmite de pârât fac referire ori, după caz, sunt semnate cu respectivele conspirative. Legătura dintre persoana pârâtului și cele două nume de serviciu amintite rezultă din cuprinsul aceluiași dosar organizatoric anterior amintit (filele 3-6).

Cea de a doua condiție, referitoare la încălcarea unor drepturi sau libertăți fundamentale este, de asemenea, realizată, atât timp cât pârâtul ȚELU Adrian a îndeplinit misiuni prin care a încălcat dreptul la viață privată, la liberă exprimare, precum și la liberă asociere în ceea ce privește o serie de persoane urmărite de Securitate pentru că făceau parte din organizații anticomuniste ale emigrației românești, ori pentru că se numărau printre colaboratorii postului de radio EUROPA LIBERĂ.

Spre exemplu, pârâtul ȚELU Adrian a raportat că, în perioada 10.11.1985-20.12.1986, a acționat "în scopul compromiterii și discreditării" unor "elemente cu poziție ostilă din rândul emigrației" (fila 7 din Nota de Constatare), ori pentru "contracurarea activității desfășurate" în Occident de către un cunoscut disident provenit din rândul Bisericii Ortodoxe Române (fila 5 din Nota de Constatare). Faptul că acțiunile amintite îi vizau pe românii care se stabiliseră în state democratice, arată că nici aceștia nu erau la adăpost de abuzurile Securității. Chiar dacă organele represive nu aveau posibilitatea interzicerii exprese și brutale a manifestărilor îndreptate împotriva regimului, așa cum se întâmpla în țară, acțiunile la care pârâtul a participat direct aduceau atingere în mod evident dreptului la liberă exprimare. Se observă că împotriva persoanelor din emigrație caracterizate ca "ostile" (termenul folosit, în limbajul Securității, pentru cei care se împotriveau regimului comunist) ofițerii acoperiți ai poliției politice nu foloseau armele unanim acceptate ale confruntării de idei, ci "compromiterea" ori "discreditarea".

Statul totalitar nu se mărginea să acopere vocile protestatate prin susținerea unora care să-i fie favorabile. Împotriva oponentilor de peste graniță se foloseau mijloacele atacului la persoană, prin defăimarea publică a purtătorului ideilor neagreate de regim. În acest fel, libertatea de exprimare era radical îngrădită, mesajul anticomunist al personalităților emigrației fiind alterat de la bun început prin discreditarea inițiatorilor lui.

În al doilea rând, autorii acțiunii de compromitere nu operau direct și la vedere, spre exemplu, prin asumarea unor discursuri publice, ci în secret, folosind acoperirea statutului oficial de diplomați, dar și resursele financiare și logistica unui serviciu secret. În felul acesta, se crea un alt dezechilibru între cele două tabere, care nu mai privea conținutul mesajului, ci modalitatea de susținere a acestuia. Încercării unor cetățeni de a susține o idee i se opunea forța unei autorități represive a statului.

Atingerea dreptului la liberă exprimare derivă, prin urmare, din vicierea dezbaterii publice, dată, în primul rând, de imoralitatea modalității de acțiune a statului comunist și accentuată prin dezechilibrul profund de forțe dintre cele două tabere.

Mai grav, acțiunile în care era implicat pârâțul se îndreptau și împotriva încercărilor de organizare a diasporei. Așa cum rezultă din "Nota de studiu privind dosarul Acțiunii informative de grup «GHERLA»" (fila 14 a Notei de Constatăre), pârâțul raporta la București acțiunile la care luase parte împotriva Asociației Foștilor Deținuți Politici din România (denumită, batjocoritor, de către ofițerii-diplomați, "Gherla"). Potrivit raportului, "prin măsuri combinative și acțiuni specifice" se reușise reducerea drastică a numărului membrilor. Scopul Securității, potrivit pârâțului, era compromiterea personalităților din fruntea asociației și, în final, "discreditarea Gherlei".

Printr-o altă Notă de studiu (fila 13 a Notei de Constatăre) erau raportate loviturile îndreptate împotriva Consiliului Național Român și Uniunii Românilor Liberi, condusă de Ion RAȚIU, având același scop: "compromiterea liderilor, lansarea și susținerea de variante de discreditare [...] determinarea unor factori politici francezi să dezavueze această inițiativă".

În aceste cazuri pârâțul a contribuit la încălcarea dreptului la liberă asociere. Astfel, acțiunile pârâțului au contribuit la diminuarea încrederii în respectivele organizații, la reducerea forței și reprezentativității, la compromiterea mesajului și activității lor, încercându-se chiar destructurarea acestora prin provocarea de conflicte.

Cât privește împrejurarea că unele dintre persoanele urmărite de către pârât erau etichetate ca "legionari", menționăm că urmărirea de către Securitate a celor care făcuseră parte din fosta Mișcare Legionară, precum și a descendenților acestor persoane, avea absolut aceeași motivație ca și urmărirea foștilor membri ai partidelor istorice democratice: faptul că și unii, și alții erau opozanți ai regimului comunist, neavând nicio relevanță - din perspectiva Securității - dacă ei proveneau din grupări politice cu caracter democratic sau extremist. De asemenea, termenul de "element legionar" era folosit deseori și pentru a desemna persoanele care luaseră parte la rezistența armată anticomunistă din primii ani ai instaurării regimului, pe cei care sprijiniseră sau simpatizaseră rezistența, ori pe cei care, în aceeași perioadă, încercaseră constituirea unor organizații anticomuniste. În speță, relevant este faptul că, potrivit Notei de studiu din 08.10.1985 (fila 14 din Nota de Constatăre), Securitatea și, evident, pârâțul ȚELU Adrian urmăreau folosirea neînțelegerilor dintre foștii legionari și ceilalți membri ai Asociației Foștilor Deținuți Politici din România în scopul discreditării acestei asociații: "determinarea legionarilor [...] să acționeze pentru dezavuarea conducerii asociației. Rezultă foarte clar că ofițerii Securității nu îi urmăreau pe foștii legionari ca pe niște potențiali susținători ai unor idei extremiste, ci doar ca pe o categorie de opozanți ca oricare alta. Mai mult, încercau folosirea acestora împotriva celorlalți români din exil, în încercarea de a împiedica coagularea oricărei forme reprezentative de organizare.

Nu în ultimul rând, acțiunile pârâțului ȚELU au provocat încălcarea dreptului la viață privată al celor urmăriți, raportând aspecte care țineau de viața personală a acestora, cum ar fi intenția unei persoane de a călători în România (fila 2 din Nota de Constatăre), ori despre activitatea unor colaboratori ai postului de radio EUROPA

LIBERĂ (filele 4 și 11 din Nota de Constatere), așa cum rezulta ea în urma discuțiilor dintre pârât și aceștia din urmă - care, evident, nu știau că se confesaseră unui ofițer de Securitate.

De asemenea, în alte două cazuri, pârâtul a raportat conținutul discuțiilor avute cu persoanele urmărite, deși acestea se refereau la chestiuni legate de viața familială, pe care, în mod evident, cei urmăriți nu le-ar fi dorit ajunse la cunoștința Securității (filele 17 și 18 din Nota de Constatere).

Încălcarea dreptului la viață privată s-a produs în momentul în care Securitatea, cu sprijinul pârâtului, a pătruns în intimitatea persoanelor urmărite, fără acordul acestora și fără ca ei să afle, ulterior, că informații privitoare la intențiile, preocupările și viața lor de zi cu zi ajungeau să fie cunoscute, în amănunt, de către o autoritate represivă a fostului regim,

De asemenea, vă rugăm să observați că legiuitorul nu cere existența mai multor încălcări ale drepturilor sau libertăților fundamentale, de către foștii ofițeri de Securitate, fiind de ajuns și un singur astfel de caz, pentru reținerea calității de lucrător al Securității. Cu toate acestea, acțiunea noastră a demonstrat existența unei pluralități de acte abuzive.

Pentru argumentele prezentate anterior, considerăm că sunt asigurate condițiile impuse de legiuitor prin art. 2 lit. a) din O.U.G. nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, pentru a se putea constata calitatea de "lucrător al Securității", în ceea ce-l privește pe pârâtul ȚELU Adrian. Astfel, norma citată impune Îndeplinirea următoarelor condiții pentru a se putea reține calitatea invocată:

1. Persoana să aibă calitatea de ofițer, inclusiv acoperit, sau subofițer al Securității în perioada 1945-1989. Or, în speța dată, această condiție este asigurată deoarece, așa cum am mai precizat, pârâtul a avut gradul de maior în cadrul U.M. 0225 (subunitate a Centrului de Informații Externe).

2. În calitatea menționată la punctul 1, să fi desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului. Și această condiție este asigurată întrucât, prin acțiunile expuse pe larg anterior, pârâtul le-a încălcat, celor urmăriți, dreptul la liberă asociere (prevăzut de art. 22 din Pactul Internațional privind drepturile Civile și Politice și de art. 20 din Declarația Universală a Drepturilor Omului); dreptul la liberă exprimare (prevăzut de art. 28 din Constituția României din 1965, coroborat cu art. 19 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și politice și de art. 19 din Declarația Universală a Drepturilor Omului); dreptul la viață privată (prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice și de art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului).

În drept, cererea a fost întemeiată pe conținutul prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1, art. 32 și art. 33 alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 2412008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.293/2008, al dispozițiilor art. 6 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și al disp. art. 30, art. 31 și art. 35 alin. 5 lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și pe prevederile art. 112 al Codul de procedură civilă.

În dovedire, reclamantul a depus o serie de înscrisuri.

Cererea este scutită de la plata taxei de timbru.

Pârâtul ȚELU ADRIAN a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, în principal, ca fiind inadmisibilă, în esență, pentru lipsa competenței CNSAS de a solicita stabilirea calității sale de lucrător al Securității, iar în subsidiar, ca neîntemeiată. De asemenea, pârâtul a formulat o cerere de chemare în garanție a Serviciului de Informații Externe, în esență, pentru a fi obligat chematul în garanție să

ia măsurile adecvate pentru asigurarea reparațiilor materiale și morale care decurg din lezarea statului său social, profesional și civic.

Chematul în garanție Serviciul de Informații Externe a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității cererii de chemare în garanție, față de cadrul normativ special care reglementează expres cadrul procesual și condițiile acțiunii în contencios administrativ privind constatarea calității de lucrător al Securității, precum și excepției lipsei calității procesuale pasive, iar în subsidiar, a solicitat respingerea cererii de chemare în garanție, ca neîntemeiată.

Apreciind că se impune soluționarea cu prioritate a excepțiilor inadmisibilității acțiunii în constatare și cererii de chemare în garanție, Curtea a pus în discuția părților și a reținut spre soluționare cauza în privința acestor excepții.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată și de temeiurile de drept incidente în cauză, cu prioritate asupra excepțiilor inadmisibilității acțiunii în constatare și cererii de chemare în garanție, conform art. 137 din Codul de procedură civilă, Curtea reține următoarele:

În fapt, pârâțul ȚELU ADRIAN a ocupat funcția de consilier juridic în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, având calitatea de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor.

Cu adresa nr. 231/C/2005 din data de 24 octombrie 2005, înregistrată la instituția reclamantă sub nr. P 2389/24.10.2005, Consiliul Superior al Magistraturii a înaintat o serie de declarații date de judecători, procurori, magistrați asistenți, personal de specialitate juridică asimilat acestora și personal auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și parchetelor, privind apartenența sau neapartenența ca agent sau colaborator al organelor de securitate, spre verificare, Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În urma verificărilor efectuate, reclamantul *Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității* a promovat prezenta acțiune, solicitând instanței de contencios administrativ constatarea calității de lucrător al Securității în privința pârâtului.

În drept, Curtea reține că unul dintre drepturile fundamentale garantate de Constituția României este cel de a avea acces la orice informație de interes public (art. 31 alin. 1). Potrivit aceluiași articol, autoritățile publice „sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal” (alin. 2).

Rațiunea Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste a fost de a descrie modalitățile de exercitare a acestui drept fundamental, după cum reiese și din lectura art. 2 al acestei legi: „pentru a asigura dreptul de acces la informațiile de interes public, orice cetățean român cu domiciliul în țară sau în străinătate, precum și presa scrisă și audiovizuală, partidele politice, organizațiile neguvernamentale legal constituite, autoritățile și instituțiile publice au dreptul de a fi informate, la cerere, în legătură cu calitatea de agent sau de colaborator al organelor Securității, ca poliție politică, a persoanelor care ocupă sau candidează pentru a fi alese ori numite în următoarele demnități sau funcții”, acestea fiind enumerate în același articol 2.

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS) este o instituție înființată în baza Legii 187/1999 cu modificările ulterioare, cu scopul de a pune la dispoziția cetățenilor români dosarele și documentele întocmite de fosta Securitate până la data de 22 decembrie 1989.

Din punctul de vedere al intenției de reglementare, potrivit preambulului Legii nr. 187/1999, „În perioada de dictatură comunistă, cuprinsă între 6 martie 1945 - 22 decembrie

1989, Partidul Comunist Român a exercitat, în special prin organele securității statului, parte a poliției politice, o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, drepturilor și libertăților lor fundamentale. Aceasta îndreptățește accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, în condițiile prezentei legi."

Legea nr. 187/1999 nu a prevăzut doar posibilitatea cetățenilor de a avea acces la dosarele persoanelor alese de populație sau numite de către autorități, ci și *posibilitatea accesului la dosarele altor categorii de persoane care ocupă poziții sau desfășoară activități cu un impact semnificativ pentru viața societății și care trebuie deci să beneficieze de încrederea opiniei publice*. Pentru toate aceste categorii de persoane, legea a prevăzut necesitatea deconspirării relațiilor cu fosta securitate tocmai pentru a evita ca încrederea opiniei publice în entitățile pe care aceste persoane le reprezintă să fie afectată de acuzații nedovedite referitoare la colaborarea cu organele regimului totalitar. S-a considerat deci că *cetățenii României au dreptul să cunoască trecutul celor care reprezintă structuri ce joacă un rol important în societatea civilă românească*.

OUG nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității a preluat rațiunea actului normativ inițial: prin art. 3 lit. a) - z) se consacră dreptul la informare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, în sensul ordonanței de urgență, a candidaților la alegerile prezidențiale, generale, locale și pentru Parlamentul European, precum și a persoanelor care ocupă demnitățile sau funcțiile enumerate.

Dispozițiile nu instituie premisele unei răspunderi morale și juridice colective, fără existența unei fapte infamante și fără vinovăție, ci reflectă doar o materializare a **dreptului la informare** al cetățenilor cu privire la persoanele care ocupă funcții sau demnități publice, dacă și în ce măsură aceștia au suprimat sau îngrădit, prin acțiunile lor, drepturi și libertăți fundamentale ale omului, evaluare care se face de instanța de judecată în concreto, în raport de situația particulară a fiecăruia, prin evaluarea propriilor lor acțiuni.

Analizând, însă, dispozițiile art. 3, Curtea constată că funcția de consilier juridic în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, având calitatea de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, ocupată de către pârât, nu se regăsește printre cele enumerate, pentru care art. 5 alin. 1 din actul normativ prevede efectuarea verificărilor din oficiu, verificări cărora să le fie aplicabilă procedura reglementată în Secțiunea a 3-a - Dispoziții procedurale comune, care să poată fi finalizată cu „introducerea unei acțiuni în constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia”, în condițiile dispozițiilor art. 8 lit. a) din OUG nr. 24/2008.

Este adevărat că verificarea activității pârâtului nu s-a făcut din oficiu, ci la sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii, în baza dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, însă cum Consiliul Superior al Magistraturii nu este o „persoană îndreptățită” în sensul actului normativ, iar funcția ocupată de către pârât nu se regăsește printre cele enumerate de art. 3 lit. b) - h¹), pentru care art. 5 alin. 1 să prevadă și efectuarea verificărilor din oficiu, iar procedura reglementată de art. 6 alin. 1 face referire exclusiv la aceste două situații, pentru care apoi art. 7 prevede întocmirea notei de constatare și forma acesteia, iar art. 8 procedura de aprobare a notei de constatare și sesizarea instanței de contencios administrativ, Curtea apreciază că susținerile pârâtului referitoare la finalitatea verificărilor efectuate la sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii, în baza dispozițiilor speciale relevate, de simplă informare a acestuia, sunt întemeiate, pentru situația pârâtului dispozițiile legale neinstituind competența reclamantului **Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității** de a sesiza instanța de contencios administrativ.

Astfel/art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează doar **obligatia** judecătorilor, procurorilor, magistraților-asistenți, personalului de specialitate juridică asimilat magistraților și personalului auxiliar de specialitate „**să facă o declarație autentică**, pe propria răspundere potrivit legii penale, privind apartenența sau neapartenența ca agent sau colaborator al organelor de securitate, ca poliție politică.” și **competenta** reclamantului Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a **verifica „declarațiile** prevăzute la alin. (1)”, prevăzând totodată doar că „Rezultatele verificărilor se atașează la dosarul profesional.” În ceea ce privește alin (3), potrivit căruia „Dispozițiile Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică se aplică în mod corespunzător.”, Curtea apreciază că acesta nu se poate aplica decât în măsura compatibilității sale, respectiv în privința procedurii de verificare, nicidecum, în lipsa unor dispoziții exprese, prin conferirea competenței de sesizare a instanței.

Astfel, Curtea apreciază că rațiunea reglementării cuprinse în *OUG nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității* nu poate fi atinsă prin extinderea sferei sale de aplicare la alte categorii de persoane decât cele expres prevăzute în art. 3 lit. b) - h¹), însuși legiuitorul limitând sfera persoanelor pentru care poate fi sesizată instanța dintre cele pentru care se efectuează verificările de către reclamant (prevăzute la literele a) - z)), în acest fel ajungându-se la încălcarea fără suport legal a unor drepturi ale persoanelor vizate de verificările efectuate.

În ceea ce privește cererea pârâtului de chemare în garanție a **SERVICIULUI DE INFORMAȚII EXTERNE**, Curtea reține că față de cadrul normativ special care reglementează cadrul procesual determinat, condițiile de exercitare a acțiunii în contencios administrativ privind constatarea calității de lucrător al Securității, scopul reglementării și finalitatea acestui tip de acțiune, cererea de chemare în garanție, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă, acțiunea în constatare în sine nefiind de natură să determine căderea pârâtului în pretenții pentru care s-ar putea ulterior regresa împotriva chematului în garanție, în condițiile art. 60 din Codul de procedură civilă.

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I
Prezenta copie
cu originalul
acestei instanțe
se legalizează

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția inadmisibilității acțiunii.

Admite excepția inadmisibilității cererii de chemare în garanție.

Respinge acțiunea în constatare formulată de către reclamantul **Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității**, cu sediul în București, sector 3, Str. Matei Basarab nr. 55-57, în contradictoriu cu pârâtul **ȚELU ADRIAN**, cu domiciliul în București, sector 5, [redacted] ca inadmisibilă.

Respinge cererea de chemare în garanție, formulată de pârâtul **ȚELU ADRIAN** în contradictoriu cu chematul în garanție **SERVICIUL DE INFORMAȚII EXTERNE**, cu sediul în București, sector 1, ȘOS. BUCUREȘTI-PLOIEȘTI nr. 280-282, ca inadmisibilă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 24.01.2011.

PREȘEDINTE,
Diana Magdalena Bulancea

GREFIER,
Grigore Diculescu

CONFORM CU ORIGINALUL